

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková, Mgr. Martina Douchová a Mgr. Zuzana Komínková projednal v ústním jednání dne 20. 11. 2012 návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů ze dne 26. 6. 2012, podaný **předsedou Okresního soudu v Karviné JUDr. Janem Chowaniecem** proti **JUDr. K. U.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Brno-město, se sídlem Minská 54, Brno, a rozhodl

t a k t o:

I. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů a ust. § 120 odst. 2 exekučního řádu se kárně obviněný

**JUDr. K. U., soudní exekutor,
Exekutorský úřad Brno-město, se sídlem Minská 54, Brno,**

z p r o š ť u j e

kárné žaloby pro skutek, že

a) v rámci exekuce prováděné na základě exekučního příkazu čj. 97 EX 6953/08 - 19 ze dne 11. 11. 2008 prodejem bytové jednotky náležející do společného jmění povinné a jejího manžela po neúspěšně proběhlé dražbě dne 31. 8. 2010 nerespektoval ust. § 336m odst. 1 o. s. ř., když přistoupil k nařízení dalšího dražebního jednání (protokol o opětovné dražbě ze dne 19. 4. 2011, čj. 97 EX 6953/08 - 122) bez toho, aniž by tento zákonem předvídaný postup oprávněný navrhl,

b) po obdržení informace o zániku způsobilosti oprávněného být účastníkem řízení – obdrženého přípisu Městského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2011 se sdělením o záměru dosud neukončené exekuce zastavovat postupem dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. činil kroky k dalšímu provádění této exekuce a dne 9. 8. 2011 vydal usnesení čj. 97 EX 6953/08 - 130, kterým i přes toto upozornění rozhodl, že v dosud probíhající exekuci bude pokračováno se společností PPF B1 B:V:, se sídlem v Amsterdamu, tudíž vydal nezákonné rozhodnutí o procesním nástupnictví dle § 36 exekučního řádu a § 107 o. s. ř., čímž porušil ust. § 2 exekučního řádu,

c) opakovaně nezákonným způsobem rozhodoval o procesním nástupnictví rovněž v průběhu dalších exekucí vedených např. pod sp. zn. 97 EX 7639/08, 97 EX 6473/09, 97 EX 5854/09, 97 EX 9332/08, 97 EX 8385/08, 97 EX 3589/09, 97 EX 8594/08 i poté, co mu již muselo být navíc z jeho vlastní činnosti známo, že i Okresní soud v Karviné shledává

důvody pro zastavení exekucí a nejpozději od 13. 10. 2011 provádění veškerých exekucí vedených k návrhu zaniklé obchodní firmy Home Credit Finance 1 B.V. se sídlem v Nizozemí odkládal,

čímž

se měl dopustit kárného provinění dle § 116 odst. 2 exekučního řádu,

protože uvedené skutky **nejsou kárným proviněním.**

II. Podle ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 14 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů a ust. § 120 odst. 2 exekučního řádu se kárné řízení pro skutek spočívající v tom,

že soudní exekutor v průběhu řízení vedeného pod sp. zn. 97 EX 6953/08 (46 Nc 1973/2008) přistoupil k vydání exekučního příkazu čj. 97 EX 6953/08 - 59, kterým dne 18. 3. 2009 rozhodl, že nařízená exekuce bude prováděna srážkami z důchodu manžela povinné, a to i přes to, že tímto způsobem nebylo možné nařízenou exekuci provádět, pokud postižený nárok na důchod p. V. H. není součástí SJM a nemohl tak být postižen exekucí vedenou vůči K. H., čímž porušil ust. § 38 odst. 1 a 3 exekučního řádu a § 2 cit. zákona,

z a s t a v u j e ,

neboť zanikla odpovědnost za kárné provinění.

O d ů v o d n ě n í :

Kárný návrh podal předseda Okresního soudu v Karviné, jakožto kárný žalobce dle § 117 odst. 2 písm. e) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“). Kárná žaloba byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu, jakožto kárnému soudu dle ust. § 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců“) dne 28. 6. 2012. Kárný návrh byl podán ve lhůtě dle § 117 odst. 3 exekučního řádu.

I. Obsah kárného návrhu

Kárný žalobce konstatuje, že kárně obviněný soudní exekutor ve všech věcech exekucí nařízených Okresním soudem v Karviné, jejichž provedením byl pověřen k vymožení peněžitých pohledávek na majetek povinných, přistoupil v průběhu řízení vedeného pod sp. zn. **97 EX 6953/08** (46 Nc 1973/2008) k vydání exekučního příkazu čj. 97 EX 6953/08 - 59, kterým dne 18. 3. 2009 rozhodl, že nařízená exekuce bude prováděna srážkami z důchodu manžela povinné, a to i přes to, že tímto způsobem nebylo možné nařízenou exekuci provádět, pokud postižený nárok na důchod není součástí SJM, čímž porušil ust. § 38 odst. 1 a 3

exekučního řádu a § 2 cit. zákona. V rámci této exekuce prováděné na základě exekučního příkazu čj. 97 EX 6953/08 - 19, ze dne 11. 11. 2008 prodejem bytové jednotky náležející do společného jmění povinné a jejího manžela po neúspěšně proběhlé dražbě dne 31. 8. 2010 nerespektoval ust. § 336m odst. 1 o. s. ř., když přistoupil k nařízení dalšího dražebního jednání (protokol o opětovné dražbě ze dne 19. 4. 2011, čj. 97 EX 6953/08 - 122) bez toho, aniž by tento zákonem předvídaný postup oprávněný navrhl.

Kárně obviněný rovněž po obdržení informace o zániku způsobilosti oprávněného být účastníkem řízení – obdrženího přípisu Městského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2011 se sdělením o záměru dosud neukončené exekuce zastavovat postupem dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., činil kroky k dalšímu provádění této exekuce a dne 9. 8. 2011 vydal usnesení čj. 97 EX 6953/08 - 130, kterým rozhodl, že v dosud probíhající exekuci bude pokračováno se společností PPF B1 B.V, se sídlem v Amsterdamu, a to přesto, že o zániku subjektivitě oprávněného byl informován rovněž Exekutorskou komorou ČR; tudíž vydal nezákonné rozhodnutí o procesním nástupnictví dle § 36 exekučního řádu a § 107 o. s. ř., čímž porušil ust. § 2 exekučního řádu.

Kárný žalobce poukazuje na to, že zcela stejným nezákonným způsobem rozhodoval kárně obviněný o procesním nástupnictví rovněž v průběhu dalších exekucí vedených např. pod sp. zn. 97 EX 7639/08, 97 EX 6473/09, 97 EX 5854/09, 97 EX 9332/08, 97 EX 8385/08, 97 EX 3589/09, 97 EX 8594/08 i poté, co mu již muselo být navíc z jeho vlastní činnosti známo, že i Okresní soud v Karviné shledává důvody pro zastavení exekucí a nejpозději od 13.10.2011 provádění veškerých exekucí vedených k návrhu zaniklé obchodní firmy Home Credit Finance 1 B.V. se sídlem v Nizozemí odkládal.

II. Vyjádření kárně obviněného

Kárně obviněný soudní exekutor prostřednictvím svého obhájce JUDr. Ludvíka Ševčíka ke skutečnostem uváděným v kárné žalobě zaslal Nejvyššímu správnímu soudu písemné stanovisko, v němž k jednotlivým vytýkaným skutkům uvedl:

1) Pokud je tvrzeno, že k nesprávnému vydání exekučního příkazu ve věci vedené pod sp. zn. 97 EX 6953/08 (46 Nc 1973/2008) došlo dne 18. 3. 2009 a návrh na zahájení kárného řízení byl podán 28. 6. 2012, stalo se tak po lhůtě 3 let uvedené v ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu a odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění zanikla; je zde proto dán důvod pro zastavení kárného řízení dle § 14 písm. c) zák. č. 7/2002 Sb.

2) Stran tvrzeného pochybení, které je spatřováno v údajném nerespektování ust. § 336m odst. 1 o. s. ř. tím, že kárně obviněný přistoupil k nařízení dalšího dražebního jednání bez toho, aniž by tento zákonem předvídaný postup oprávněný navrhl, kárně obviněný konstatuje, že zákonná úprava obsažená v ust. § 335, resp. § 336m odst. 1 o. s. ř. nedopadá na exekuční řízení, které má vlastní speciální úpravu.

Podle ust. § 58 odst. 3 exekučního řádu způsob exekuce určí pověřený exekutor, který postupuje při provádění exekuce dle § 46 odst. 1 exekučního řádu rychle a účelně, přitom činí i bez návrhu úkony směřující k jejímu provedení. Exekutor provádí exekuci až do vymožení pohledávky a jejího příslušenství. Z uvedeného je zřejmý podstatný rozdíl v úpravě provedení výkonu prodejem nemovitosti (dle cit. ustanovení o. s. ř.) a exekucí prodejem nemovitosti. Tento vede k přesvědčivému závěru, že exekutor, který nepotřebuje k provedení exekuce prodejem nemovitostí návrh oprávněného, nepotřebuje ani návrh oprávněného k dalšímu dražebnímu jednání. Uvedený názor není ani ojedinělý ani překvapivý; kárně obviněný zde odkazuje na Komentář C.H.Beck, 2. vydání (Kasíková, Kučera, Plášil, Šimka, Jurmanová, Hubáček),

str. 196, podle něhož exekutor je povinen, poté, co mu bylo doručeno usnesení o nařízení exekuce s pověřením k jejímu provedení, činit úkony, kterými vede efektivně exekuci k jejímu provedení, a to do doby, kdy exekuce skončí vynuceným splněním povinnosti (případně zastavením či upuštěním od exekuce). Exekutor je povinen činit uvedené kroky, a to i bez návrhu oprávněného, soudu, či jiných osob. V první fázi exekutor zjišťuje informace o majetku povinného, podle výsledků zjištění zvolí způsoby, kterými bude exekuce provedena. Postup exekutora může být ovlivňován pouze soudem, a to jen v rámci možností daných ust. § 52 odst. 2 exekučního řádu, z něhož vyplývá pro soud výslovné zmocnění (např. rozhodnutí o odklad - § 54, rozhodnutí o zastavení exekuce - § 55).

Kárně obviněný měl pro svůj postup oporu rovněž i v rozhodovací praxi soudů; např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2006, sp. zn. 20 Co 791/2005, z jehož odůvodnění plyne, že „...co se týče návrhu na opětovnou dražbu ze strany oprávněného, která skutečně nebyla učiněna dle § 336m o. s. ř., je nutno přihlídnout k tomu, že exekuční řízení a jeho průběh je určen především zákonem č. 120/2001 Sb. Pokud nejsou některé postupy exekutora při realizaci exekuce prodejem nemovitostí v tomto zákoně upraveny, vztahují se na postup soudního exekutora dle § 69 exekučního řádu ustanovení občanského soudního řádu. Nelze však přehlédnout, že prioritním účelem a důvodem pro vydání zákona č. 120/2001 Sb., a tedy zavedení nové instituce soudního exekutora tímto zákonem, bylo zajištění lepší vymahatelnosti práva oprávněného a jeho nároků přiznaných mu pravomocným exekučním titulem. V podstatě občanský soudní řád je pro potřeby exekučního řízení používán a aplikován subsidiárně, jestliže (jak již je výše uvedeno) samotný exekuční řád neupravují postup soudního exekutora právě za účelem urychleného a spolehlivějšího vymožení práva. Oprávněný, který si zvolí vymožení svého nároku podle exekučního řádu, musí podat návrh soudu, který v případě, jsou-li splněny všechny skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce, exekuci nařídí a pověří její další realizaci konkrétního soudního exekutora. Exekutor pověřený provedením exekuce činí i bez návrhu úkony směřující k jejímu provedení (§ 46 odst. 1 exekučního řádu). Odvolací soud má za to, že vzhledem k tomuto ustanovení není nutno vyčkat v případě první neúspěšné dražby nemovitostí dalšího návrhu oprávněného na nařízení další dražby. Exekutor zná nejlépe majetkovou situaci povinného a nejlépe ví, které kroky má činit k tomu, aby nárok byl vymožen. Přímou ze zákona je mu dána pravomoc volit jednotlivé druhy a způsoby provedení exekuce formou exekučních příkazů (§ 58 exekučního řádu), ale také právě s ohledem na výše uvedené us. § 46 odst. 1 exekučního řádu, činit postupně kroky i přímo k realizaci svého exekučního příkazu, a to i prodejem nemovitostí.“

Postup kárně obviněného nebyl tudíž v rozporu s platnou právní úpravou, a nelze jej vinit z kárného provinění pro výše uvedený skutek.

3) Kárně obviněný nepopírá, že vydal usnesení čj. 97 EX 6953/08 - 130, kterým rozhodl, že v probíhající exekuci bude pokračováno s novou společností na straně oprávněného, a to přesto, že o zániku subjektivity původního oprávněného byl informován. Kárně obviněný právě z uvedeného stavu vycházel a s jeho znalostí zaujal právní názor, který odůvodnil v usnesení ze dne 2. 8. 2011, čj. 97 EX 6953/08 - 130. Učinil pouze to, co mu přísluší; v nastalé nikoli jednoduché procesní situaci se v rámci své kompetence rozhodl pro určitý výklad procesního práva a dle něj postupoval, vydal rozhodnutí, proti němuž je přípustný opravný prostředek, který tak umožňuje, aby takovéto rozhodnutí bylo kvalifikovaným způsobem přezkoumáno. To samo již předem vylučuje libovůli a možnost neomezeného, rušivého zásahu do práv účastníků.

Kárně obviněný tvrdí, že se ničím neprovinil, připouští, že Okresní soud v Karviné zaujal stanovisko odlišné, které vyjádřil – nutno zdůraznit v navazujícím usnesení o odkladu výkonu exekuce, tj. v usnesení ze dne 13. 10. 2011, čj. 46 Nc 1973/2008 - 11 i v posléze vydaném usnesení o zastavení exekuce ze dne 29. 2. 2012, čj. 46 Nc 1973/2008 - 63. Soud tak neučinil nic jiného, než že využil své rozhodovací kompetence, zaujal svůj právní názor a podle něj rozhodl.

Přitom za toto své rozhodnutí zcela jistě nemůže nikdy soudce nést kárnou odpovědnost. Je zde tudíž situace, kdy dva subjekty nadané rozhodovací pravomocí v rámci výkonu státní (soudní) moci, vydaly rozhodnutí podložená svým právním názorem, přitom je žádáno, aby jeden z nich byl za svůj právní názor postižen, a to dokonce v situaci, kdy ještě není ani najisto postaveno, že jeho názor je nesprávný.

Kárně obviněný nad rámec uvedeného poukazuje na to, že problematika procesního nástupnictví v dané situaci není jednoznačně řešena a názory odborné veřejnosti i orgánů oprávněných k rozhodování se různí. Kárně obviněný volil postup, který není výjimečný, což dokumentuje na některých jmenovitých příkladech. Konstatuje rovněž, že prakticky shodně postupoval a vydal řadu rozhodnutí v obvodu jiných soudů a nesetkal se s odmítavým postojem, který zaujal pouze Okresní soud v Karviné, nadto i v řadě věcí u tohoto soudu vydal shodná rozhodnutí, která nabyly právní moci. Kárně obviněný uvádí, že ust. § 36 odst. 5 exekučního řádu umožňuje reagovat na převod nebo přechod práva oprávněného, a hmotněprávnímu nástupci tak zajistit vstup do řízení na místo dosavadního oprávněného. Z této právní úpravy soudní exekutor vycházel, zvolil jednu z možných variant, což není zcela jistě postup odporující právu. Svůj postup odůvodnil rovněž v odvolání proti usnesení Okresního soudu v Karviné ze dne 29. 2. 2012, čj. 46 Nc 1973/2008 - 63, v němž uvádí: „*usnesení o procesním nástupnictví bylo rozesláno a protože žádný z účastníků proti tomuto usnesení nepodal odvolání, nabylo právní moci dne 31. 8. 2011. Toto, již pravomocné usnesení zaslal soudní exekutor na vědomí exekučnímu soudu a dále činil kroky k provádění exekuce v souladu s exekučním řádem. Soudní exekutor tak neshledává žádný důvod, pro který by exekuce měla být zastavena z důvodu nepřipustnosti, když zde není sporu ani o hmotněprávní nárok oprávněného na vymáhanou pohledávku, ani o účastnických řízení, když na straně povinné stojí osoba zavázaná k úhradě pohledávky na základě vykonatelného exekučního titulu a na straně oprávněného společnost, která prokazatelně doložila převod vymáhané pohledávky na svoji osobu. K výroku exekučního soudu ohledně možnosti věřitele podat si po zastavení exekuce nový návrh na nařízení exekuce, by soudní exekutor rád podotkl, že toto řešení by bylo krajně nešťastné jak z hlediska zájmů strany oprávněné, která by tímto ztratila případnou vyhledanou pořadí při souběhu více exekucí, tak zejména z hlediska strany povinné, kterou by toto bezdůvodné zastavení a znovu nařízení exekuce stálo duplicitní náklady právního zastoupení prováděného za podání návrhu na nařízení exekuce, tak duplicitní náklady soudního exekutora. Soudní exekutor podotýká, že povinný danou situaci, tedy postoupení pohledávky oprávněným nemohl a ani nemůže nijak ovlivnit, přesto by to byl v případě zastavení exekuce on, kdo by nesl následky v podobě hrazení dalších nákladů nově nařízené exekuce.*“

Na základě uvedeného kárně obviněný má za to, že nelze jeho jednání kvalifikovat jako porušení povinnosti stanovené právním předpisem zakládající kárné provinění.

Provádí-li kárný žalobce výčet ostatních rozhodnutí, která kárně obviněný vydal shodně nesprávně, jak je tvrzeno ve věci 97 EX 6953/08, kárně obviněný poukazuje na to, že všechna tato rozhodnutí byla vydána ještě před tím, než OS v Karviné vyslovil svůj nesouhlasný názor s postupem kárně obviněného (tj. před datem 29. 2. 2012) Kárně obviněnému tak nelze důvodně vytýkat, že opakovaně rozhodoval v rozporu s názorem soudu; tím spíše potom platí, že není-li kárným proviněním postup řešený v předchozím skutku, nemůže jím být ani shodný postup v době dřívější.

Kárně obviněný soudní exekutor tvrdí, že v žádném z vytýkaných skutků, který je mu kladen za vinu nedošlo ke svévolné, zjevně právním předpisům odporující, záměrně neoprávněné a některou ze stran poškozující aplikaci a interpretaci práva. Kárná žaloba pouze konstatuje některá zákonná ustanovení, k jejichž porušení mělo dojít, ale již blíže neodůvodňuje proč a z jakého důvodu lze učinit závěr o tom, že se jedná o vědomě nesprávné a zaviněné porušení konkrétního zákonného ustanovení způsobem, který je nevysvětlitelný, nepochopitelný a neomluvitelný natolik, že by byl způsobilý založit kárnou odpovědnost.

III. Posouzení věci kárným senátem

Při ústním jednání kárný žalobce v části týkající se bodu ad 1) vyslovil souhlas s názorem kárně obviněného, že se jedná o skutek již prekludovaný, v ostatním setrval na kárném návrhu.

Kárně obviněný odkázal na písemné vyjádření, které bylo soudu zasláno a setrval na závěrech, které v něm uvedl. Zdůraznil, že v daném případě aplikace a interpretace zákona jde prakticky o stejný postup, jaký lze seznat v rozhodování soudů, má za to, že stejně jako soudce nemůže být postihován za svůj právní názor vyslovený ve svém soudním rozhodnutí, tak nemůže být postihován za tutéž činnost ani soudní exekutor. Není tedy možné spatřovat pochybení exekutora v tom, jakým způsobem rozhodoval, jakým způsobem posoudil daný právní vztah a jakým způsobem vyložil příslušný právní předpis. Nelze proto konstatovat, že postup soudního exekutora by odporoval ustanovení § 2 exekučního řádu, případně konkr. ustanovením stavovských předpisů, která nejsou blíže v kárné žalobě rozebrána a zdůvodněna. Odkázal dále na rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 20 Co 791/2005, vydaném v dané věci, které bylo předloženo k důkazu, z jehož odůvodnění je zcela zřejmý právní závěr, ze kterého kárně obviněný vycházel, tzn. z toho, že pověřený exekutor činí i bez návrhu úkony směřující k provedení exekuce a tudíž není potřebné, aby v rámci opětovné dražby exekutor musel opětovnou dražbu nařídit v okamžiku až učiní návrh oprávněný. Pokud tedy dražba byla nařízena bez ohledu na návrh oprávněného dle názoru kárně obviněného bylo postupováno v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 exekučního řádu.

V projednávané věci není sporu o tom, zda se popsané skutky staly ani to, zda je spáchal kárně obviněný. Sporným je, zda jsou kárným proviněním dle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Kárné provinění spatřuje kárný žalobce v jednání contra legem, jehož se měl kárně obviněný dopustit porušením příslušných ust exekučního řádu a příslušných ustanovení o. s. ř.

Kárný senát posoudil jednotlivé skutky, které jsou kárně obviněnému kladeny za vinu, vycházel přitom z listinných důkazů, které byly v řízení předloženy a nebyly činěny spornými, z vyjádření kárně obviněného a skutečností zjištěných při ústním jednání, jakož i z relevantní právní úpravy a své konstantní judikatury.

Podle ust. § 116 exekučního řádu je kárným proviněním exekutora, kandidáta nebo koncipienta je závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory, nebo narušení důstojnosti exekutorského povolání jeho chováním.

Podle ustanovení § 2 exekučního řádu vykonává exekutor exekuční činnost nezávisle, ale současně je při výkonu exekuční činnosti vázán Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízením.

Podle ust. § 46 odst. 2 exekučního řádu pověřený exekutor činí i bez návrhu úkony směřující k jejímu provedení. Exekutor provádí exekuci až do vymožení pohledávky a jejího příslušenství nebo vynucení jiné vymáhané povinnosti, nákladů exekuce a nákladů oprávněného; tím bude exekuce provedena. Úkony a rozhodnutí exekutora a exekučního soudu jsou evidovány v exekučním spise, který vede exekutor v listinné nebo v elektronické podobě.

Podle ust. § 36 odst. 5 exekučního řádu prokáže-li se, že po zahájení exekučního řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva oprávněného,

o něž v exekučním řízení jde, do řízení namísto dosavadního oprávněného vstupuje jeho právní nástupce. Ten, kdo nastupuje do řízení na místo dosavadního oprávněného, musí přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.

Podle ust. § 107 odst. 1 o. s. ř. jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.

Podle ust. § 107 odst. 3 o. s. ř. ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení právnická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou jejím procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří po zániku právnické osoby vstoupili do jejích práv a povinností, popřípadě ti, kteří po zániku právnické osoby převzali práva a povinnosti, o něž v řízení jde.

Z důkazů, které byly součástí spisu kárně obviněného a byly senátu předloženy, vyplynulo následující:

Kárně obviněný vydal předmětná usnesení ve věci nařízené opětovné dražby, na která odkazuje kárný žalobce, rovněž se zde nachází rozhodnutí soudu na které odkazuje kárný žalobce, i rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 27 Co 791/2005, přitom z těchto rozhodnutí vyplývají opačné právní názory; z uvedeného je zřejmé, že ani praxe soudů není stejná. Dále jsou v tom spisovém materiálu, který předložil kárně obviněný předmětná usnesení o právním nástupnictví, tato usnesení jsou vydána s odkazem jak na § 107 odst. 3 o. s. ř., tak i na § 36 odst. 5 exekučního řádu, usnesení jsou odůvodněná. Právního nástupnictví je přitom založeno na existenci smlouvy o postoupení pohledávek, která je zde definována a označena.

Kárný senát při posouzení výše uvedených skutků ze zásadní skutečnosti, a to, že exekuční řízení a jeho průběh je určován především zákonem č. 120/2001 Sb. Pokud nejsou některé postupy exekutora při realizaci exekuce prodejem nemovitostí v tomto zákoně upraveny, vztahují se na postup soudního exekutora dle § 69 exekučního řádu ustanovení občanského soudního řádu. Soudní exekutor při provádění exekuce je a priori vázán příslušnými ustanoveními exekučního řádu, přitom výslovně z ustanovení § 46 odst. 2, věta první opravňuje, resp. ukládá soudnímu exekutorovi činit úkony potřebné k provedení exekuce, tedy k uspokojení nároku oprávněného i bez návrhu, exekutor není tedy vázán ani návrhy oprávněného či jiných osob. Citované ustanovení je přitom nutno považovat za lex specialis k ust. § 336m o. s. ř.

Kárný senát proto přisvědčil názoru kárně obviněného v tom, že není nutno vyčkat v případě první neúspěšné dražby nemovitostí dalšího návrhu oprávněného na nařízení další dražby. Rovněž tak v případě vydání usnesení o právním nástupnictví shledal kárný senát dostatečnou oporu skutkovou (existence smlouvy o postoupení pohledávky), tak i právní (ust. § 36 odst. 5 exekučního řádu – přitom jakkoli je již nad rámec argumentace ust. § 107 odst. 3 o. s. ř., rovněž z uvedeného lze oprávněnost postupu kárně obviněného dovodit) pro postup, který kárně obviněný zvolil.

Kárný senát již ve svém rozhodnutí čj. 15 Kse 6/2010 - 54, ze dne 19. 1. 2011 mimo jiné konstatoval: „Kárnou odpovědnost exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává např. právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce, tím spíše, vychází-li postup exekutora z relevantní judikatury civilních soudů, v níž má právní názor exekutora oporu; jeho názor na postup v dané věci tedy nebyl zcela ojedinělým názorovým excesem ani projevem svévole, který by zcela postrádal právní rámec. Nemohla zde být proto založena kárná odpovědnost z hlediska závažnosti, ale zejména ani z hlediska dostatku subjektivní stránky,

protože obviněný exekutor vycházel z předpokladu určité aplikace právní úpravy. Nelze zde proto shledat zavinění v jakékoli formě“ (též např. rozhodnutí čj. 15 Kse 12/2011 - 86 ze dne 21. 5. 2012).

V projednávané věci kárně obviněný postupoval v intencích právního názoru, který za daného skutkového a právního stavu zaujal, přitom tento právní názor nebyl nijak ojedinělý, nebyl výkladovým excesem, který by postrádal právní rámec, nadto byl rovněž zastáván obecnými soudy. Nemohla zde být proto založena kárná odpovědnost z hlediska závažnosti, ale zejména ani z hlediska dostatku subjektivní stránky, protože kárně obviněný soudní exekutor vycházel z předpokladu určité aplikace právní normy. Nelze zde proto shledat zavinění v jakékoli formě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné odvolání (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 20. listopadu 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu